

A Keresztény Advent Közösség és a Hetednap Adventista Egyház közös nyilatkozata a múlt rendezéséről és a közös jövőről

Bevezetés

Szükségesnek látjuk egy közös nyilatkozat megfogalmazását, amiben kifejezzük, hogy mindkét oldal akarja az egységet, ezért alázattal, bűnbánattal és megbocsátó lelkülettel leteszi a múltat Isten kezébe.

Hisszük, hogy törekvésünk az Igével és a bizonyágtételekkel összhangban van, és nem riadunk vissza a gyógyulás munkálásából fakadó lelki és gyakorlati kihívásoktól. A több évtizedes különállás felszámolása, a testvéri lelkületű egymásra találás, az igazság közös megélése és közös küldetés gyakorlása a feladatunk. Mindez alázatra, az Igében való elmélyült kutatásra és Krisztus szemlélésére kell készítsen bennünket. Egyedül így érhetünk el a pusztta szervezeti megoldásnál mélyebb, Istentől megáldott eredményt. *„Az egységben erő van. Az Úr azt akarja, hogy ennek igazsága szüntelen tükröződjék Krisztus teste minden tagjának életében. A tagoknak egyesülniük kell szeretetben, szelídségben és alázatban.”*¹

Meggyőződésünk, hogy közösen vallott hitelveink is biztos kapcsolatot jelentenek a közösségi életünkben és misszióinkban. Az Ige egyedüli tekintélyének elfogadása – különös hangsúllyal a hármasság evangéliumára – meghatározó számunkra. *„Az adventisták a Bibliát tartják hitük egyedüli alapjának. Hitelveink azt mutatják be, hogyan érti és magyarázza az egyház a Szentírás tanításait. E megállapítások felülvizsgálata a generálkonferencia ülésszak feladata, ha a Szentlélek a bibliai igazság teljesebb megértésére vezeti az egyházat, vagy ha Isten szent Beszédének tanításaira kifejezőbb szavakat találunk.”*²

*Hisszük, hogy a hívő közösség életében felmerülő eszmei, gyakorlati gondok megoldásában csak a krisztusi türelem és testvéri lelkület hozhat eredményt. A bizonyágtételek egyértelmű feddése és útmutatása Krisztus személyes példáját ismerve félreérthetetlen. „Óvakodjunk azoktól, akik az egyház becsmérlését tartják központi feladatuknak. ... Mondom néktek testvéreim, az Úrnak szervezett testülete van, melyen keresztül végzi munkáját. Lehet közöttük több mint egy tucat Júdás, vagy hirtelenkedő Péter, aki megpróbáló körülmények között megtagadja Urát, lehetnek közöttünk a szeretett Jánoshoz hasonlóak, akik mégis olyan buzgósággal bírnak, hogy tüzet hoznának alá az égből Krisztus és igazsága rágalmozóinak elpusztítására. A nagy Tanító azonban leckéket adott ezeknek a gonoszságoknak a helyesbítésére, és ugyanezt teszi egyházával ma is. ... Rámutat arra, hogy minden olyan önzés, büszkeség, önmagasztalás, hitetlenség és előítélet, mely az igazság elvetéséhez vezet és elfordít a valódi világosságtól, veszélyes, és ha meg nem bánják ezeket a bűnöket, akkor azok dédelgetői a zsidó nemzethez hasonlóan sötétségben fognak hagyni.”*³

A magyarországi adventista egyház életének és missziójának sajátos terhe az 1975-ben létrejött megosztottság. Közös meggyőzéssel fáradozunk ennek megszüntetésén, megerősítve magunkat igei látásunkban, amely szerint: „...Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.” (Ef 5:25-27) *„Tanúsítom testvéreim előtt, hogy Krisztus egyháza, bármennyire is erőtlenséges és gyarló, mégis*

Krisztus megkülönböztetett figyelmének egyedüli tárgya e földön.”⁴ „Nem kell kételkednünk, és nem kell félnünk, hogy a mű nem lesz eredményes. Isten a mű feje és Ő mindent rendbe hoz. Ha az ügyeket helyre kell igazítani a mű vezetésében, Isten utána néz annak, és minden rosszat helyreigazít. Higgyük, hogy Isten gondot visel a becses hajóra, amely gyermekeit biztosan révbe viszi.”⁵

Az ebbe vetett hitet az elkülönülés legfájóbb idejében is megerősítette mindkét fél. *„Az Ige és a bizonyágtételek alapján az a reménységünk, hogy Isten nem veti el éppen a döntő órában azt az egyházi közösséget, amelyet maga alapított nagy gonddal, azért, hogy megvalósítsa terveit a végső evangéliumhirdetésben.”⁶ Egy másik nyilatkozatban pedig: „Alapgondolatként és célként fogalmazódott meg a Világegyházzal való szervezeti egység rendkívüli fontossága, melyhez az út csakis a Magyar Unióval való megbékélésen és kiegyezésen át vezethet, másfelől pedig annak vitathatatlan igénye, hogy az egység elvi értékek feladása nélkül, méltányos feltételek között valósuljon meg.”⁷ „Szeretnénk Isten népe lelki megújulását; szeretnénk felkészülni a késői esőre. Hisszük, hogy ez az Úr akarata, aki olyan nagy hangsúlyt adott népe egységének a Főpapi imában.”⁸*

Nem lehet teljesen hiteles bocsánatkérésünk, evangéliumi szolgálatunk, ha nem keressük a gyógyulást bajainkra. Azonos hitelveket valló, Krisztus szabadító eljövételének örömhírét hirdető keresztényekként akkor beszélhetünk bátorsággal Krisztus jellemisztító főpapi szolgálatáról, ha nemcsak egyéni, de közösségi szinten is befogadjuk Őt.

A magyar társadalom egy sajátos problémájára is érdemes tekintettel lennünk, hiszen ez részben a mi problémánk is. A kommunizmus évtizedeiben emberi érdekek mentén meghasonlott és szétszakadozott egyházak közül alig néhány mert szembenézni a történelmi hibákkal, és tenni azok kijavításáért.⁹ Legyünk jó bizonyosságai a ránk bízott üzenetnek!

Bocsánatkérés

Egyrészt tudomásul vesszük, hogy az Unió részéről megtörtént a bocsánatkérés. Jelen rendezési folyamat részeként a 2013. február 8-i tárgyaláson a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciája, a Transz-Európai Divízió és a Magyar Unió képviselői „elmondták, hogy készek megerősíteni az 1988 és 1995 közötti bocsánatkéréseket, tartalmilag¹⁰ is felvállalva azokat. A hajdan kizárt testvérekkel és a KERAK azóta keresztelkedett tagjaival találkozáskor nyilvánosan is kifejezték:¹¹ „Ezeknek az érvényességét (lásd a bocsánatkérések) továbbra is fenntartjuk, ezt szeretném megerősíteni az egyház részéről. ... A történetet tekintve, meg amit a dokumentumokból tudhatok, csak azt mondhatom, hogy arra nincs mentség, az hiba, ami akkor történt. Látjuk, hogy nehéz idők voltak az egyház számára a túlélés szempontjából a kommunista korszakban, de akkor sincs mentség arra, amit tettek, amit nem lett volna szabad megtenni, és én őszintén bocsánatotokat kérem azokért, ami azokban a napokban történt” (Bertil Wiklander, TED elnöke).

„A KERAK nevében sajnálatunkat fejezzük ki a Magyar Unió tagjai felé minden rossz lelkiületű megnyilatkozásért, amelyek az elmúlt évtizedek során a KERAK mindenkori vezetői vagy tagjai részéről elhangzottak: Az előítéletes és előítéleteket keltő megnyilvánulásokért és vádaskodásért. Szeretnénk kifejezni, hogy megértjük azok lelkiismereti döntését, akik 1975-ben az egyházért aggódva, érdek nélkül vállalták az egyházért való fáradozást annak sorain belül.

Az 1975-ben elszenvedett igazságtalanságok keserű emléke sem jogosít fel egy keresztényt arra, hogy – a jóról tudomást nem véve, a rosszat ellenben számon tartva és fennen lobogtatva – általánosító, megbélyegző megnyilatkozásokat tegyen hittestvéreire vagy arra az egyházközösségre, amelyet Isten sajátjának ismer el. Helytelennek tartjuk, hogy a rendezést lehetővé tévő bocsánatkérések után vonakodó magatartással akadályoztuk a megosztottság felszámolásának további munkálását.”
(KERAK TB, 2014. december 7.)

Isten előtti felelősségünk tudatában valljuk meg saját hibáinkat és bűneinket, bocsánatot kérve, mert tudjuk, hogy amikor egymásnak ártottunk, Isten ellen vétkeztünk (Zsoltár 51:6). Mindannyian kérjük egymás bocsánatát és elfogadjuk egymás bocsánatkérését a múltban elkövetett hibákért. Az elmúlt évtizedek rendezési törekvéseinek kudarcai, a két testvéri közösség közötti kapcsolat szinte teljes hiánya lelki, testvéri elhidegülést eredményezett. Elkötelezzük magunkat, hogy a gyógyulás érdekében minden felmerülő nehézség ellenére kitartunk a testvériség és az összetartozás mellett.

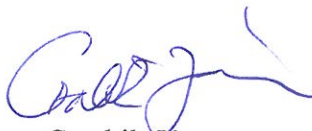
Kelt: 2015. április 23.

A Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója nevében:

Ócsai Tamás
unióelnök

A Keresztény Advent Közösség nevében:

Cserbik János
elnök

¹ Ellen G. White, 26. levél, 1900.

² <http://www.kerak.hu/index.php/hitelvek> vö: 28 hitelv bevezetője, Gyülekezeti kézikönyv 2010-es, 18. kiadás 196. o.

³ Ellen G. White, 21. kézirat, 1893.

⁴ Ellen G. White: Testimonies to Ministers. 15. o.

⁵ Ellen G. White: 2 Selected Messages 390.o. (1892).

⁶ Lehetséges és szükséges a H.N. Adventista Egyház válságának rendezése című „KERAK-os” anyagból, 1985. 04. 07.

⁷ Közös nyilatkozat, Budapest, 1997. február 4. – aláírták többek között Egervári Oszkár, Vankó Zsuzsa, Sonnleitner Károly, Stramszki István, Juhász Ernő.

⁸ A Tiszavidéki Egyházterület Rehabilitáló nyilatkozata, 1990. 03. 25.

⁹ Bátorító számunkra a Magyar Unió több döntése és határozata, mint például 2005. február 23-i határozat (UB XIV/181), mely felkínálja a bűnbánat és a bocsánatkérés lehetőségét és az AdventInfóban is megjelent.

¹⁰ Tartalmilag a magyar Unió és egyházterületek korábban tett nyilatkozatait erősítették meg: „Mevalljuk, hogy 1975–76-ban az azt követő hónapokban történtek szabálytalan kizárások és gyülekezeti felosztatások, amelynek véghezvitelénél eltértünk a gyülekezeti kézikönyv szabályaitól, ezeket a hibáinkat a GC és a Divízió segítségével felismertük, megítéltük és fájjaljuk, hogy megtörténtek. A magunk részéről készek vagyunk ezt a hibát kijavítani, Wilson testvér útmutatása alapján, aki ezt úgy fogalmazta meg 1984. január 24-én: a jogtalanul kizártakat az gyülekezeti kézikönyvvel nem egyetértésben a prédikátor vagy a gyülekezeti vén javaslatára az illetékes gyülekezet határozata által minden formáság mellőzésével, készséggel fel kell venni.” (1988. 11. 30. „Elismerjük, hogy testvéreink nagy csoportját bibliai ok nélkül, és a szervezeti szabályzat figyelmen kívül hagyásával zárták ki, ezért javasoljuk a bizottságoknak, területi bizottságoknak, hogy azt az 518 személyt, akiket kizártak rehabilitálják, és hivatalos tagságukat állítsák helyre egyenkénti szavazás nélkül.” (1989. 09. 13.) „Elismerjük, hogy annak idején az Egervári testvérek az akkori egyháztanács hitelveket sértő vezetése és egyes személyek életében megnyilvánuló erkölcsi hibák miatt emeltek szót. Azt akarták, hogy a közösség ne hajoljon el az ökumenikus irányvonal felé... Kijelentjük, hogy a kizárások jogtalanok, sok esetben még szabálytalanok is voltak. Nem tartunk benneteket szakadóroknak. A rehabilitáció révén teljes jogú testvéreink vagytok. Egyértelműen vállaljuk azt is, hogy az egyház hitelvein belül mindenki szabadon, keresztényi lelkiállással elmondhatja álláspontját. Ezért semmiféle szankció nem érheti őket. Nem szabad megismélnie annak, ami 1975-ben történt.” (1990. 03. 25.) Szilvási József *Éljetek békességben* c. kiadványban megjelentetett írása (1995): „Beláttuk és kifejeztük, hogy egyházi és társadalmi kapcsolatainkban 1975-ben, sőt már előbb is, olyan engedményeket tettünk, ami okkal keltett botránkozást a gyülekezet tagjaiban. Bűnt követtünk el azzal, hogy más egyházak kedvéért letompítottuk, elhallgattuk, időnként egyesek meg is tagadták hitünk igazságainak azon pontjait, melyek a második angyal üzenetével állnak kapcsolatban. Bűnt követtünk el akkor, amikor kiadványainkban ahelyett, hogy az élet kenyerét adtuk volna az embereknek, abban versengtünk, hogy ki tud nagyobb hűségnyilatkozatot tenni a fennálló politikai rendszerrel kapcsolatban. Bűnt követtünk el akkor is, amikor érzéketlenül haladtunk el a testvérek sóhajai és panaszszavai mellett, és nem tettünk meg mindent azért, hogy az általuk igényelt korrekciót véghezvigyük, s ezáltal helyreállítsuk a nép és a vezetők közötti bizalmat. Bűnt követtünk el akkor, amikor ahelyett, hogy meghallgattuk volna azokat a lelkészeket, akik összegyűjtötték és a vezetés elé tárták a gyülekezetekben tapasztalható elégedetlenséget és közösen orvosoltuk volna a bajokat, személyükben és szolgálatukban bántalmaztuk, hitelüket megpróbáltuk aláásni, s azáltal a gyülekezetekben megerősítettük azt a tudatot, hogy az unió vezetése nem csupán érzéketlen a fennálló problémák meglatására és kezelésére, hanem rosszindulatú is. Különösen súlyos bűnt követtünk el azzal, hogy az egyház belső, lelki kérdéseit, amit lelkipásztori eszközökkel kellett volna gyógykezelnie, a korabeli egyházügyi hatóságok bevonásával akartuk megoldani, s ezzel számos testvérünket tettük ki annak, hogy hatóságai személyek zaklassák őket.”

¹¹ „Számomra és a Generál Konferenciánál a munkatársaim számára a kiváltó oka a Keresztény Advent Közösség létének egy szóban: egy tragédia. ... Semmilyen módon nem igazolható az, ami 1975-ben történt, s számomra nem kérdés, hogy a 70-es években nagyon súlyos hibákat követtek el (az egyházvezetés) ... Nem ismerek senkit, aki legitimnek, törvényesnek ismerné el és védené a 75-ben történeteket... Sajnos ezeket a hibákat nem javították ki akkor, amikor elkövették. De ennek soha nem lett volna szabad megtörténnie.” (Benjamin Schoun, Generál Konferencia alelnöke). Összefoglaló a gyülekezeteknek (KERAK) - A világközösség és az unió vezetőivel folytatott tárgyalások állásáról, 2013. június 21.